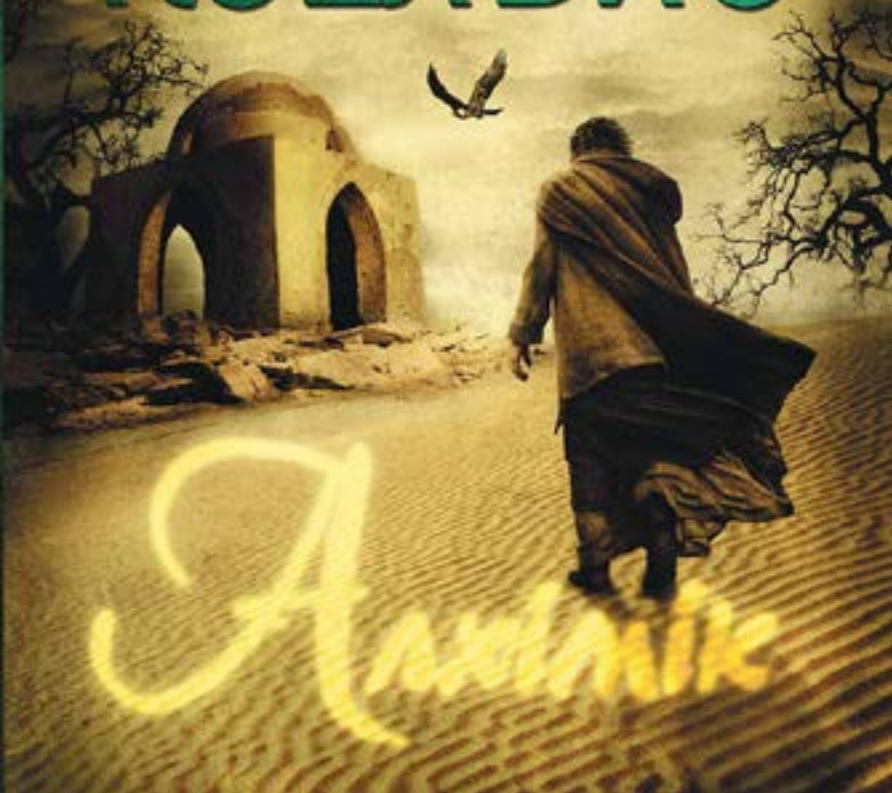

ПАУЛО КОЕЛЬЙО

Антики

Алхімік узяў книжку, яку хтось із караваніків мав у сваёму багажы. Вона была без палітуркі, але ён зміг прачытаці ім'я іі аўтара: Аскар Вайльд. Гортаючы іі сторінкі, ён зустрів історію пра Нарцыса.

Алхімік знав легенду пра Нарцыса — вродліваго хлопця, які мав звычай щодня мілувацца сваёю красою, віддзеркаленаю на паверхні озера. Ён быў так зачараваны самім сабою, што аднаго дня впаў у воду й утопіўся. На тому місці, дзе ён упав, вырасла квітка, яку называлі нарцысам.

Але Аскар Вайльд закінчыў цю історію трохі інакше.

Аўтар распавіў, што калі Нарцыс помер, прійшли ореяды — богіні лісу — й побачылі, што озеро змяніла фарму, перетварыўшыся на велічезнае дзеркало вады у глечыку солоніх сліз.

— Чому ти плачеш? — запитали ореяди.

— Я оплакую Нарциса, — відповіло озеро.

— О, не лякай нас, що ти оплакуєш Нарциса, — сказали ореяди. — Хоч ми завжди бігали за ним у лісі, лише ти мало можливість зблизька милуватися його красою.

— А хіба Нарцис був гарний? — запитало озеро.

— Хто міг знати про це краще, ніж ти? — здивувалися ореяди. — Адже саме на твоїх берегах він щодня нахилявся.

Озеро якийсь час мовчало. Нарешті воно сказало:

— Я оплакую Нарциса, але я ніколи не помічало, що він гарний. Я оплакую Нарциса, бо щоразу, коли він нахилявся над моїм берегом, я могло бачити у глибині його очей віддзеркалену там мою власну красу.

— Яка чудова історія, — сказав Алхімік.

Частина перша

Хлопця звали Сантьяго. Починало смеркати, коли він підійшов зі своєю отарою до старої покинутої церкви. Дах із неї давно був зірваний, і величезний сикомор давно стояв на тому місці, де раніше була ризниця.

Хлопець вирішив заночувати тут. Він загнав усіх овець у зруйновані двері й потім перегородив їх кількома дошками, щоб вівці не розбіглися протягом ночі. Вовків у цій місцевості не було, але іноді вівця втікала в нього вночі, й він гаяв увесь наступний день, відшукуючи її.

Він постелив на землю свою куртку й ліг, використавши як подушку книжку, яку щойно прочитав. Перш ніж заснути, подумав про те, що пора йому почати читати грубіші книжки; вони забирали більше часу на прочитання й були зручнішими подушками для сну.

Було ще поночі, коли він прокинувся. Поглянув угору й побачив зірки, що світилися крізь напівзруйнований дах.

«Я хотів би поспати трохи довше», — подумав він.

Він бачив той самий сон, який бачив протягом усього минулого тижня, і знову прокинувся надто рано. Підібрав палицю й почав будити овець, які ще спали. Він завважив, що коли прокидався, більша частина овець також прокидалися. Так ніби якась таємнича енергія поєднувала його життя з життям овець, які вже два роки топтали разом із ним землю в пошуках води та їжі. «Вони так звикли до мене, що знають мій розпорядок дня», — тихо проказав він. На мить замислився й дійшов висновку, що, можливо, все відбувається навпаки: можливо, це він пристосовується до розпорядку овець.

Проте деякі з них потребували більше часу, щоб прокинутися. Хлопець будив кожну палицею, називаючи її на ім'я. Він завжди вірив, що вівці спроможні зрозуміти все, що він каже. Тому іноді читав

їм уривки з книжок, які справили на нього особливе враження, або говорив їм про самотність і радість, які пастух переживає в полі, або коментував останні новини, що про них він довідувався в містах, через які мав звичай проходити.

Протягом останніх двох днів він думав практично про одне й те саме: про дівчину, дочку торговця, який жив у місті, куди він мав прийти через чотири дні. Торік він був там лише один раз. Торговець володів крамницею сукна й любляв, аби овець стригли в нього перед очима, щоб уникнути обману. Один із його друзів назвав йому ту крамницю, й пастух пішов туди зі своїми вівцями.

- **Я** хотів би продати тут трохи вовни, — сказав він торговцеві.
Крамниця була повна, і її власник попросив пастуха зачекати до смеркання. Пастух сів на тротуар і дістав зі своїх саков книжку.

— А я й не знала, що пастухи спроможні читати книжки, — пролунав жіночий голос поруч із ним.

То була дівчина, справжня андалусійка: з довгим чорним волоссям і очима, невиразно схожими на очі стародавніх конкістадорів-маврів.

— Це не дивно, бо вівці навчають більше, аніж книжки, — відповів хлопець.

Вони розмовляли понад дві години. Вона назвала себе дочкою торговця сукном і розказала про життя в селі, де кожен день схожий на інший. Пастух розповів про поля Андалусії, про останні новини, що про них довідався в містах, через які